

26

En ny Rise

om

den saakaldte Lusejohm, der ved sit forargelige
Levnet, reiste fra sin Kone, og efter 30
Aars Forløb kom til hende igjen, og blev
siden en velhavende Mand.

Begynder saaledes:

Intet faaer du denne Gangen ic.

(Med egen Melodie.)

Intet faaer du denne Gangen, Tigger Tigger
gaae forbi, Jeg gaaer selv i Dittersgangen, Og har
ellers ingen Tid, Hvor logerer du i Staden, Mens
du er saa tidlig her, Rækker ikke hele Dagen, Til
at gjøre Folk Besvær.

2. Jeg har ligget her paa Gaden, I den lange
kolde Nat, Mine Klæder det var Gatten, Lagt mit
Hoved paa Jers Trap, Jeg som fordem laae paa
Klæder, som var fyldt med Svaneduun, Maa nu i
Uveiret ligge, Ret som en udjaget Hund.

3. Hvilken har din Lykke fortet, Hvordan kan
jeg det forstaae, Og din Skjæbne saa forfortet,
Mens du saa elendig gaae, Haver Ilden dig be-
røvet, og dit Gods lagt i Brand, Eller Fienden
dig berøvet, Eller rammet Lyvehaand.

V box 12: 358

4. Jeg har selv Aarsagen været, D! saa ussel som jeg staaer, Og som ilde haver levet, Maa nu saa elendig gaae, Jeg som sværmed alle Nætter, Sogte liderlige Paf, Gud vor Herre blev forjettet, Udaf den som svor og drak.

5. Skjogerne og de som spille, Sogte jeg om Natten Alt, Siden sloges jeg og klamret, Saa var Stol og Bænke faldt, Blev istykker sønderflagne Bordet gif den samme Gang, Glas og Kruser ei undtagen Døren udaf Jernet sprang.

6. Siden stormet jeg og bandet, Som en Rasefende i mit Huus, Store Speiler med rare Rammer slog jeg nu som Sand og Gruus, Siden jeg med Dren dundret, Paa mine Kister Skab og Skriin, Saa min Grande sig forundret, Turde neppe see derind.

7. Kniven jeg i Armen forte, Det var dagelig min Sød, Mindste Ord som jeg da hørte, som kunde være mig til Fortrød, Snart skulde Kniven domme Sagen, Mellem mig og Ræsten min, Mange indtil sidste Dagen, Mine Mærker bær paa Kind.

8. Det jeg forðum har bedrevet, Angrer jeg af Hjertet nu, Helst da Gud mig havde givet, En fornuftig venlig Frue, Hun mig dagelig advaret, Sagde John o vend dig om! Hvordan kan du det forsvare, Naar du kommer frem for Dom.

9. Hvad hun mig tilgode raadde, Git jeg hende tværtimod, Naar hun mig Ulykke spaaede, Blev hun trampet under Fod, Maatte saa af Huset rømme, Blev udbraget ved sit Haar, Hvor hun sig bedst kunde gjemme, End om Kulden den var stor.

10. Kunde jeg den Glæde vinde, For mig Døden rykker hen, At jeg min Hustru kunde finde, Dm saa er hun lever end, Fast hun mig ei mere kjender, For min Dverdaadighed, Saa vilde vi da accordere, Dm den evige Salighed.

11. Tænker du at accordere, Med din Hustru om den Sag, Skal den Avind accorderes, Paa den store Herrens Dag. Tænker du som Jacob gjorde,

Der han skjeldte Kvinden ud, Talte Vogn for Kongens Dre, Gjorde saa paa Sagen Slut.

12. Nei men om min Hustru lever, Da er al min Tanke saa, At min Skyld hun mig tilgiwer, Det jeg ikke tvivler paa, Alt det som er overgivet, Og med Tiden slettet ud, findes ei paa Dommen skrevet, naar vi kommer frem for Gud.

13. Hvilken har dig lært det bedste, Soge efter evig Fred, I de jordiske Paladser, Er det til stor Idmygghed, Ingen kan den Veien finde, som har en urolig Sjæl, Ingen kan den Sang vinde, Som er just en Satans Træl.

14. Af hvor længe er det siden, Du din Hustru skiltes fra, Hvor mange Aar er nu forløben, Siden du din Hustru saa, Hvor har du i Verden været, Udi saadant Barbari, Eller i fra Galgen faret, Eller hvordan kom du hid.

15. Nu er tretti Aar forløbne, Siden jeg min Hustru saae, De til England mig forte, Da jeg hende skiltes fra; Hendes Navn bær jeg og nævne, Sara Voi var hendes Navn, Dersom hun paa Stedet lever, Fod var hun i Rotterdam.

16. Sara Voi hvor hun logerer, Ved jeg godt og kjender grant; Hun sagde John du mig fixerer, Og min Enke faaer du sand, Vil du her saa længe bie, Indtil Kloffen den er 10, Skal jeg dig en Penge give, Bise dig den samme Frue.

17. Sara Voi af Hjertet sukker, gaaer i Herrens Tempel ind, Hun for Herren sig nedbuffer, Salte Taare randt paa Kind; Hvor skal jeg mig nu henvende, Du priisværdig store Gud, Godt mod Dndt at vederlægge, Det er jo din Lov og Bud.

18. Du som alle Hjerter kjender, Store Gud, D! hjælp du mig, Du som Tyrannerne tømmer, Saa de nu omsvende sig, Haver John sig saa omvendt, Med Guds strænge Plageriis, At han sig nu selv erkjender, Saa er han nu bleven viis.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90

19. Nu velan jeg er tilrede, Sluttes Dommen
sammen fort, At den gamle Had og Brede Jeg al-
deles kaster bort, Hvad min Gud mig har bestjæ-
ret I mit Boe i tretti Aar, Vil jeg John igjen
forære Huus og Gaard saasom det staaer.

20. Sara Voi fra Kirken træder, Hjem til sine
store Huus, Der staaer John i ynksom Klæder
Monstret ud i sine store Luus; Sara Voi til han-
nem sagde, Kast de Psalter som du bær, Disse kan
en anden arve, Dersom han saa spillet har.

21. Med god Mad hun hannem møtter, Sara
Voi tog hannem ind, Hun i Badet hannem tvæt-
ter, Det graabidte Lusestind, Sara gav ham nye
Klæder, Skjorterne saa meget fitt, Skaaren ud af
Calcoulæred, Som hun tog ud af sit Skriin.

22. Hun satte paa ham mange Smykker, Stuk-
ken ud med Guldmosstien, Hun gav ham meer end
femten Kysser, Sagde John velkommen ind, John
han boied sig og smilte, Der han kjendte hende ret,
Kan du Godt mod Ondt forskylde, Det er mod
Naturens Stik.

23. Mange Saar har jeg opbaaret, Bærken
sidder i mit Kjød, Mange har jeg stamstaaret, Som
ved Bærk er bleven død, I de fire Verdens Dele,
Har jeg faret om og seet, Men det er den største
Hæder, Som noget Fyldebest er seet.

24. Visen haver jeg beordret, Efter gode Ven-
ners Raad, Og i Trykken den befordret, Helst for
den som svaerme kaad, At han et Speil nu her
kan finde, Og sig i Tiber vende om, Om han kunde
saae i Sinde, At forbedre sig som John.

Christiania. u. a.

Trykt hos F. Steens Bente.